

De Standaard

OPINIE DONOREN

Hoe we de donorkinderen van morgen veel ellende besparen

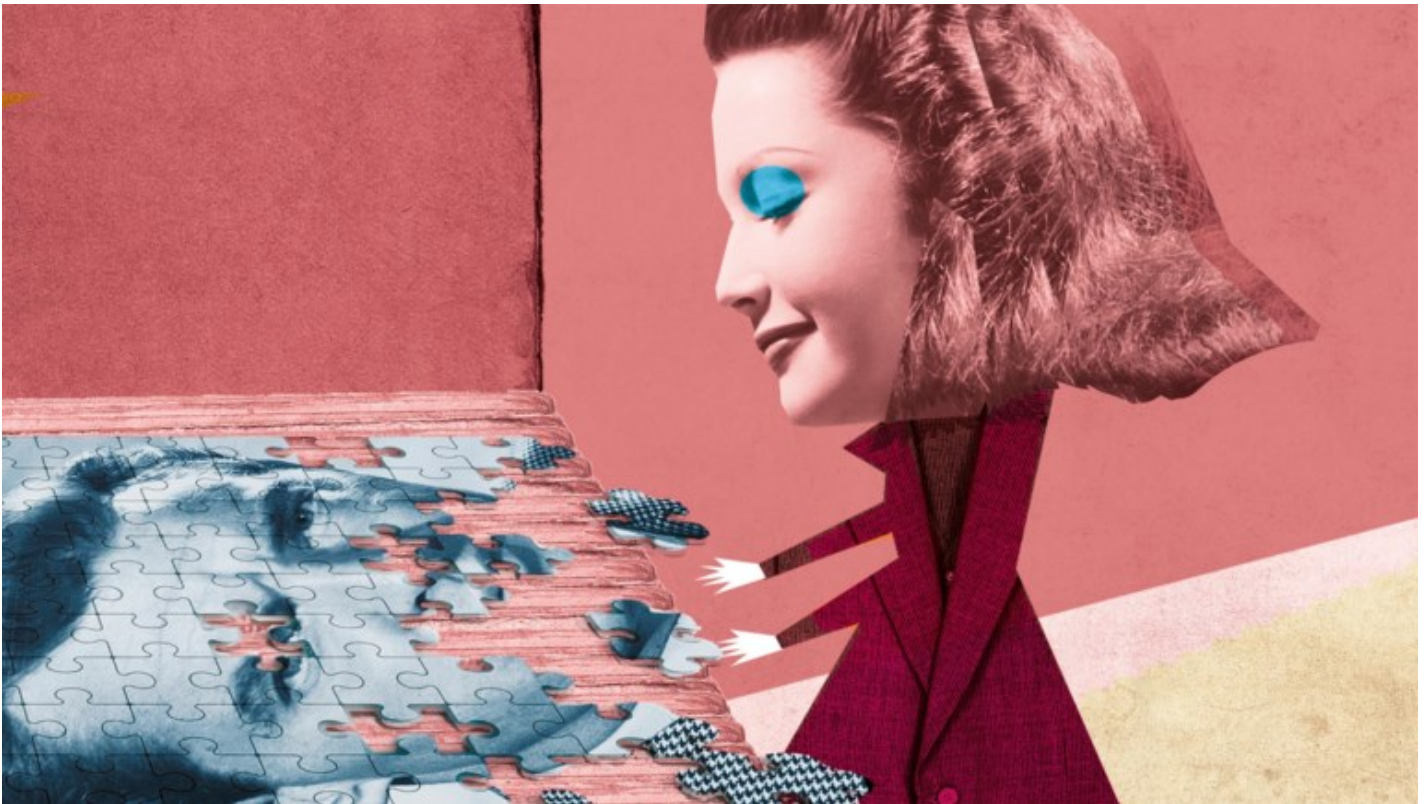

Lieven Bulckens

Documentairemaker, videojournalist. Vader van een zoon van drie.

Donderdag 16 december 2021 om 3.25 uur

Lieven Bulckens mist genuanceerde verhalen over eicel- en spermadonatie. Het zou helpen mocht er meer openheid zijn over het thema in ons land.

<p> Johan Dockx</p>

© Johan Dockx

Ik ben de vader van een zoon, die er kwam dankzij een donor. Al heel mijn leven weet ik dat ik onvruchtbaar ben. Ik groeide op met die info, het is deel van mijn persoonlijkheid en voor mij is het volstrekt normaal. Ook openheid vind ik normaal. Al mijn goede vrienden wisten dat ik geen biologisch eigen kinderen zou kunnen krijgen, net als mijn familie of collega's. Toen mijn vriendin en ik een eigen gezin startten, stond die openheid centraal.

Samen hadden we één doel voor ogen toen we ouders werden: onze zoon antwoorden kunnen geven op de vragen die hij mogelijk zal hebben. Maar hoe bereid je je daarop voor? De fertiliteitskliniek kon weinig hulp bieden. Boeken met inspirerende voorbeelden vonden we niet. Kranten leken alleen verhalen over wanpraktijken uit het verleden te brengen.

De stille meerderheid

Op zoek naar meer info bezochten we een van de grote spermabanken in Denemarken. De donor die we daar konden spreken, vertelde over de psychologische begeleiding die hij kreeg in de maanden voorafgaand aan zijn eerste donaties. 'Wil je zelf kinderen? Hoe ga je hen

in de toekomst vertellen dat je donor bent? Heb je een relatie? Wat vindt je partner hiervan? Hoe denken je ouders hierover?’ De openheid en de woordkeuze waren voor ons een eyeopener. Die zijn het resultaat van een cultuur waar Belgische fertiliteitsklinieken, media en debatten veel van kunnen leren.

Donorkinderen die contact opnemen met hun donor? Dat komt minder voor dan je zou denken

Geprikkeld door de Deense aanpak gingen mijn vriendin en ik praten met onderzoekers en organisaties die in België, Nederland en het Verenigd Koninkrijk rond donorfamilies werken. Ook daar hoorden we veel genuanceerde verhalen die ons gezin veel vertrouwen gaven, maar die we in het publieke debat in België zelden tegenkomen. Zo stond deze week in deze krant (DS 14 december) (https://www.standaard.be/cnt/dmf20211213_98173413): ‘De tijdgeest was vroeger anders. Nu willen de meeste wensouders een donor met wie het kind later contact kan opnemen.’ Zulke uitspraken doen uitschijnen dat elk donorkind op een bepaald moment op zoek gaat naar zijn donor.

Wat mij bijblijft uit onze eigen rondvraag is dat een grote – stille – meerderheid van de donorkinderen die opgroeien in openheid vooral iets wil weten over zijn of haar donor. ‘Kan ik een foto zien? In welke stad woont hij of zij? Heb ik donorbroers of -zussen? Kan ik de stem van de donor eens horen? Is hij of zij links- of rechtshandig? Blauwe of bruine ogen?’ Maar écht contact opnemen? Dat komt minder voor dan je zou denken. Die nuance hoor je in ons land niet.

Testkit onder de kerstboom?

De afschaffing van de anonimiteit zal er ook in België komen. Je genetische afkomst kennen is een mensenrecht. Het is nog even wachten op politieke moed om dat ook om te zetten in een werkbare wetgeving, maar intussen kan er een vernieuwend en inspirerend debat plaatsvinden over de toekomstige gang van zaken. Dat zal een breder draagvlak creëren. De politiek zal daarna volgen.

Hoe mooi ik de getuigenis van Mies Mertens (DS 13 december) (https://www.standaard.be/cnt/dmf20211212_98181265) ook vind, is het niet schrijnend dat ze elk donorkind een DNA-testkit onder de kerstboom toewenst? Ik snap haar redenering volledig, maar voor mij benadrukt het de achterstand die we hebben op andere landen waar open-profieldonoren de norm zijn en donorkinderen niet via achterpoortjes op zoek moeten naar meer informatie. Ik wens elk donorkind een open-profieldonor toe, goede begeleiding, duidelijke regels en een omgeving die weet welke woorden te gebruiken. Ik wens elke donor een even goede begeleiding toe, waarin hij of zij weet wat te verwachten. Nu en in de toekomst.

Laten we relevante verhalen uit het verleden blijven vertellen. Ze gaan over heel veel kinderen, over heel veel onbeantwoorde vragen en over het menselijke leed dat daar soms mee gepaard gaat. Maar af en toe hebben we nood aan een verhaal met zicht op de toekomst, vanuit de stille meerderheid, met juiste termen. Misschien duwt dat België in de richting van een transparantere donorcultuur. Donorkinderen in België verdienen dat.

Verschenen op donderdag 16 december 2021

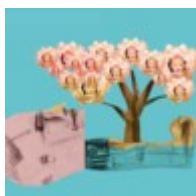
LEES MEER

14/12/2021 | VOORTPLANTING VOORTPLANTING

‘Vijftig kinderen per donor was toen nog onze norm’

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20211213_98173413)

13/12/2021 | DONOREN DONOREN

‘Ik had erg beweeglijk sperma, dus vroegen ze mij om vaak te komen’

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20211212_98181681)

13/12/2021 | OPINIE DONORKINDEREN

Tijd om anonimiteit van spermadonoren op te heffen

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20211212_98181265)

13/12/2021 | DONORKINDEREN DONORKINDEREN

Nationale registratie spermadonoren moet
multidonaties voorkomen

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20211212_98179785)

Lees de volledige
krant

([https://markup.standaard.be/extra/static/checkapp/index.html?
utm_campaign=digitalekrant&utm_source=standaard&utm_medium=brooklyn-artikels](https://markup.standaard.be/extra/static/checkapp/index.html?utm_campaign=digitalekrant&utm_source=standaard&utm_medium=brooklyn-artikels))